

ת"פ 5331/11/16 - צחי חלפון נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 5331-11-16 מדינת ישראל נ' חלפון

בפני כבוד השופט עמית פרייז

מבקש/נאשם צחי חלפון ע"י עו"ד אורנית מרום

נגד

משיבה/מאשימה מדינת ישראל

ע"י שלוחת תביעות נתניה

החלטה

לפניי בקשה לביטול כתב האישום או תיקונו, המתבססת על טענת "פגם או פסול בכתב האישום" וטענת "הגנה מן הצדק".

רקע

ביום 2/11/16 הוגש כנגד הנאשם כתב האישום המקורי במסגרתו הוא הואשם בעבירות של איומים, היזק לרכוש במזיד והחזקת סכין למטרה לא כשרה. בד בבד עם כתב האישום הוגשה בקשה למעצר הנאשם עד תום ההליכים, בה התבקש ביהמ"ש להותיר את התנאים המגבילים (מ"ת 5356-11-16).

ביום 2/11/16 התקיים דיון בתיק המ"ת. במהלך הדיון, משנוכחה התביעה כי הנאשם לא יודע בדבר זכותו לבקש שימוע ביחס לעבירת החזקת הסכין, היא החליטה לתקן את כתב האישום באופן בו תמחק ממנו עבירה זו. בתגובה על הודעת התביעה על תיקון כתב האישום אמרה ב"כ הנאשם בדיון: "אם הכוונה היא לא פרוצדורלית למחוק ואחר כך להחזיר, אם הכוונה מהותית להותיר את כתב האישום על כנה (כך במקור) אני אבקש שהדברים יאמרו מפורשות".

ביום 29/12/16 התקיים דיון בתיק העיקרי. במסגרת הדיון הגישה התביעה כתב אישום מתוקן ממנו נמחקה עבירת החזקת הסכין, כאמור בדיון בתיק המ"ת. התביעה הודיעה לנאשם על זכותו לבקש שימוע החל ממועד הדיון למשך 30 ימים. התביעה הודיעה בדיון כי ככל שהיא תהיה סבורה שיש להגיש כתב אישום מתוקן אשר יכלול את עבירת החזקת הסכין יוגש כתב אישום מתוקן. בעקבות זאת מסרה הסנגורית כי בפיה טענות מקדמיות, ובסיום הדיון החלטתי כי אלה יוגשו בכתב.

לאחר הגשת הבקשה הכתובה לביטול כתב האישום והתגובה לה, קבעתי בהחלטה מיום 26/2/17 כי יש מקום להכריע בבקשה לאחר קבלת מידע בשאלה האם לאחר תקופת 30 הימים לעיל החליטה התביעה להחזיר את נוסח כתב האישום לזה המקורי, או שמא התיקון לעיל הינו קבוע. בתגובה מסרה התביעה כי לאחר קיום שימוע החליטה לפעול

בהתאם לאפשרות הראשונה, והתבקש דיון משלים בעל פה, אשר התקיים ביום 19/4/17.

פגם או פסול בכתב האישום

טענתו של הנאשם בבקשה המקורית היא כי לאור מחיקתו של סעיף החיקוק של החזקת סכין מכתב האישום, הותרת עובדה מס' 2 לעובדות כתב האישום, מהווה פגם או פסול בו. זאת הואיל וסעיפי החיקוק צריכים לשקף את העובדות בכתב האישום. לטענת ב"כ הנאשם היה על התביעה להתאים את סעיף העובדות ולתקן את כתב האישום על מנת להתאים העובדות לעבירות שצומצמו.

דא עקא שטענה זו כבר אינה רלבנטית, לאחר שנוסח כתב האישום חזר להיות זה המקורי, והרי אין חולק כי נוסח זה מגלה התאמה בין עובדה 2 לעיל לעבירת החזקת הסכין שהושבה לכתב האישום. על אף זאת באופן לא ברור ב"כ הנאשם לא ביקשה לחזור בה מחלק זה של הבקשה בדיון האחרון, אלא עמדה על כל טענותיה המקדמיות.

בנסיבות אלה, הריני דוחה את הטענה בדבר פגם או פסול בכתב האישום.

הגנה מן הצדק

הנאשם טוען בבקשה המקורית כי בדיון אשר התקיים ביום 29/12/16, בהודעת התביעה לנאשם על זכותו לשימוע, התביעה ביקשה למעשה להודיע שבכוונתה להוסיף לכתב האישום את העבירה של החזקת סכין אשר נמחקה ממנו, לאחר תקופת 30 הימים לצורך מיצוי הזכות לבקש שימוע. על פי הנטען, אין התביעה פועלת באופן הוגן עם הנאשם, כאשר מדובר במחיקה זמנית לצורך השבת הנמחק לאחר אותה תקופה. על אף שהדבר לא נאמר מפורשות על ידי ב"כ הנאשם בדיון האחרון, ברי כי מנקודת ראות הנאשם, טענה זו רלבנטית ביתר שאת לאחר שאכן נוסח כתב האישום שב להיות המקורי לאחר שהשימוע התקיים באותה תקופה.

בכל הכבוד, אין בידי לקבל טענה זו, לא מיניה ולא מקצתיה.

התכלית של תיקון כתב האישום לראשונה על דרך מחיקת עבירת החזקת הסכין היתה אך ורק מתן אפשרות לנאשם לבקש שימוע ביחס להכללת עבירה זו בכתב האישום, לאחר שטרם הגשת כתב האישום המקורי לא יודע הנאשם בדבר זכותו לבקש שימוע. בכך התביעה פעלה על פי הגישה הקפדנית יותר בפסיקה ביחס לתביעה במקרה שבו הוגש אישום מבלי ליידע את הנאשם בדבר זכותו לבקש שימוע, ולפיה יש מקום לבטל אישום שכזה, לצורך קיום השימוע, ככל שהנאשם יחפוץ בו. זאת חלף הגישה המקלה יותר בפסיקה ביחס לתביעה, לפיה אין לבטל אישום, אלא יש לשקול זאת לאחר קיום שימוע בדיעבד, ככל שהנאשם יחפוץ בו. כבר בהעדפתה את הגישה הראשונה, וזניחת כל טיעון ברוח הגישה השניה (כפי שקורה לא אחת במצבים דומים), פעלה התביעה בהגינות רבה כלפי הנאשם.

על כך יש להוסיף כי על פי אותה גישה ראשונה וקפדנית יותר, אין כל מניעה שהתביעה תגיש מחדש את האישום שנמחק, לאחר שהשימוע התקיים או שהנאשם ויתר על קיומו. גישה זו נועדה להחזיר את ההליך לשלב שבו התביעה שוקלת האם להגיש את האישום, ולא להביא לשלב חדש שבו התביעה מאולצת לחזור בה באופן מוחלט מהאישום. הסנגורית מבקשת בעצם לבסס גישה שלישית לפיה ביטול האישום יהיה קבוע, וזאת רק של הפרת חובת היידוע בדבר השימוע. גישה כזו לא רק שלא קיימת בפסיקה, כפי שידעתי מגעת, אלא שהינה קיצונית בהיותה חסרת כל הלימה לעילה לביטול האישום, המתמקדת בצורך להקפיד על קיום זכות דיונית (אך לא הגנה מהותית) לנאשם.

למעלה מהנדרש ייאמר כי כפי שעלה במהלך הדיון האחרון, אגב אותו שימוע, עת התביעה שקלה מחדש האם להגיש את אותו אישום של החזקת הסכין, נוכחה היא לדעת כי על פניו ישנן ראיות להחזקת שתי סכינים על ידי הנאשם ולא אחת כפי שהיה בכתב האישום המקורי. על אף זאת התביעה לא החמירה את נוסח כתב האישום לעומת זה המקורי, בכדי למנוע מצב שבו קיום השימוע ירע את מצבו המשפטי של הנאשם. זאת חלף טיעון, שאינו מופרך, בלשון המעטה, לפיה אם ההליך חזר לשלב שבו נשקל האם להגיש האישום, ניתן להגישו בכל דפוס שהוא, בין לחומרא ובין לקולא לעומת האישום המקורי. גם בכך פעלה התביעה בהגינות של ממש כלפי הנאשם.

כעולה מן המקובץ, התרשמתי הינה שהתביעה לא פעלה בחוסר הגינות כלפי הנאשם ביחס לאישום של החזקת הסכין. להיפך, הרושם הוא כי התביעה פעלה בעניין זה בהגינות יתרה כלפי הנאשם, עת החמירה עם עצמה בשני היבטים שצוינו לעיל, כאשר ניתן היה להעלות על הדעת גם קווי פעולה נוחים יותר מבחינתה, שעשויים היו אף לקבל גושפנקה מבית המשפט.

משכך, אני דוחה מכל וכל גם את הטענה של הגנה מהצדק.

משנדחו הטענות המקדמיות, התיק נקבע להקראה ליום 21/6/17 שעה 12:00, כאשר הנאשם יזומן באמצעות ב"כ.

ניתנה היום, 25 אפריל 2017, בלשכה, בהעדר הצדדים. המזכירות תעביר את ההחלטה לב"כ הצדדים בהקדם.